

عنوان مقاله:

محیط های بازسازنده؛ عوامل و سنجش بازسازنده بودن محیط

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

بهرام سیاوش پور - عضو هیات علمی دانشگاه حکیم سبزواری

فاطمه جباریان - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری

خلاصه مقاله:

زمانی که ظرفیت توجه افراد کاهش می یابد، نمی توانند تمرکز کنند و مقابله با موقعیت های استرس زا برای آنها دشوار خواهد بود. محیط های بازسازنده، به عنوان محیط هایی که به بهبود و بازسازی تمرکز و در نتیجه کاهش استرس از طریق بالا بردن توانایی فرد در مقابل تنش ها کمک می کنند، شناخته شده اند و از زوایای مختلف، مورد پژوهش قرار گرفته اند. هدف پژوهش حاضر بررسی نظریات مربوط به محیط های بازسازنده، عوامل شکل دهنده و ابزار سنجش این عوامل است. به همین منظور با مرور ادبیات موضوع در زمینه ی محیط های بازسازنده، ابتدا نظریات اصلی مطرح شده در این زمینه را بیان کرده، سپس عوامل شکل دهنده ی محیط های بازسازنده یعنی؛ دوربودن، جذابیت، سازگاری و وسعت را تعریف کرده و سپس به بررسی روش ها و ابزار سنجش محیط های بازسازنده و مقیاس های طراحی شده، خواهیم پرداخت و در نهایت چندپژوهش جدید با استفاده از این نظریه و این مقیاس ها را به اجمال مورد بررسی قرار خواهیم داد. نتایج پژوهش نشان می دهد، موضوع محیط های بازسازنده توسط دو نظریه ی اصلی بهبود استرس و بازسازی تمرکز مطرح شده است و اگرچه چهار عامل محیط های بازسازنده در ابتدا در سه دهه ی قبل مطرح شده است، اما توسعه ی سنجش برای این ساختارها در مطالعات جدیدتر صورت پذیرفته است و چند مقیاس برای سنجش آن معرفی شده است. این مقیاس ها اعتبارسنجی شده و در جدیدترین پژوهش ها در زمینه ی محیط های بازسازنده مورد استفاده قرار می گیرند؛ اما همچنان در حال تکامل هستند.

کلمات کلیدی:

محیط بازسازنده، عوامل شکل دهنده ی محیط های بازسازنده، مقیاس سنجش بازسازی ادراک شده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/620021>

